

În vremurile de demult, peste românii din câmpiile și munții Transilvaniei, domnea un voievod numit Gelu.

Și spune povestea vremurilor acelora că avea voievodul un armăsar alb ca floarea de mărgăritar, care înțelegea graiul oamenilor.

Și că viteaz, ca nimeni altul, Gelu cutreiera cu voinicii săi meleagurile țării, ca să le apere de vrăjmași.

Sau că, în zilele de răgaz, nu arareori mergea acolo unde-l chemau nevoile celor săraci, pentru a le face dreptate.

Într-o seară, când se întorcea din drumurile sale, numai ce se ridică armăsarul lui în două picioare, gata să-l doboare.

Se speria de bătrânul străjer Leru, care venea de la hotarele țării cu vești rele.

– Dușmani, mulți ca frunza și iarba, ne-au călcat iar brazda, povesti bătrânul. E mare vărsare de sânge.

Gelu se-ntunecă amarnic, apoi zise:

S-o vedem pe Cătălina, fata mea dragă, și-om porni chiar în noaptea asta să-i alungăm.

Dar nu isprăvi voievodul bine vorba că, dinspre sat și curțile domnești, se auziră strigăte și larmă.

Tânărul Trofin, ajuns de grabă lângă ei, le povesti cum vrăjmașii răpiseră, în miezul nopții, pe frumoasa Cătălina.

Îndurerat, Gelu porni, cu puținii ostași pe care-i adună în grabă, pe urmele dușmanilor.

Noaptea. Înaintea zorilor, ajunse în tabăra voinicului Zgăman, care, zile și nopți, luptase împotriva vrăjmașilor.

Sub cerul plin de stele, au stat la sfat.

– Sunt de zece ori mai mulți ca noi, spuse voinicul. Au zale de fier și paloșe tăioase, grele.

Îngăduie să mă strecor eu în tabăra lor, se amestecă Leru în vorbă. E drept că nu

mai am pasul căpriorului, dar cunosc locurile mai bine ca oricine.

La stăruințele bătrânului, voievodul nu se mai împotrivi. Și porni bătrânul s-o scape pe Cătălina, chiar dacă anii i-au împovărat spinarea.

Dar, nu mult după ce moș Leru porni la drum, trei soli vrăjmași, cu năframa albă în vârf de sulită, se arătară dinaintea taberei.

Vestea adusă era cumplită... De nu se vor împrăștia până la răsăritul lunii, o vor lăsa pe Cătălina fără lumina ochilor.

Nu putem lăsa țara fără apărare! spuse Gelu. Trebuie să chibzuim. Le vom da răspunsul înainte de apusul soarelui.

Și-a trecut aproape toată ziua plină de griji, când deodată, Trofin a început să strige plin de bucurie: Vine, vine moș Leru cu Cătălina!

Trofin o coborî pe Cătălina de pe cal. La chemarea tatălui, fata întinse brațele fără să se urnească din loc.

Iartă-mă, măria ta! glăsui cu durere bătrânul. Ți-am adus-o pe Cătălina vie, dar... fără ochi.

Abia stăpânindu-și durerea, Gelu își luă flica de mână și-o duse spre mulțimea oștenilor care priveau înmărmuriți.

Dușmanii îmi cerură să le dau pământul țării, în schimbul fiicei mele, le spuse el,...

... dar au călcat în picioare cinstea și legile nescrise ale luptei. Cine ridică spada, de spadă o să piară!

Nu sfârși voievodul bine vorba, că se și avântă pe cal, împărțind poruncile.

Și-n vreme ce Gelu și oștenii săi luptau vitejește cu vrăjmașii, Cătălina, în camera ei, nu avea astâmpăr.

În miez de noapte, se hotărî să plece cu Trofin tocmai la locul unde se afla voievodul.

Porniră pe furtună. Caii înaintau anevoie, dar nu după multă vreme auziră zgomotele înrâncenatei lupte.

Se avântă Cătălina acolo unde loveau mai vîrtos paloșele și ghioagele românilor.

✖
Și-a luptat Cătălina lângă voievod, în fruntea oastei. Amândoi, cei mai viteji dintre cei viteji.

✖
Când se iviră zorile, crunta luptă se sfârși. Căzură mulți dintre români, dar vrăjmașii muriră de cinci ori mai mulți.

✖
Iar acei ce mai scăpară cu viață fugiră, care încotro văzură cu ochii.

✖
Târziu, moș Leru și cu Trofin găsiră trupul Cătălinei, lipsit de viață, ca o floare ruptă din pământul în care a crescut.

✖
Pe viteazul voievod zadarnic l-au căutat ... Nu l-au găsit nici viu, nici mort.

✖
Povestea vremurilor de demult spune că armăsarul cel alb ca lumina mărgăritarului i-a săpat cu copita mormântul, sub un stejar bătrân.

✖
Este rostită și păstrată cu iubire din tată în fiu.

✖
SFÂRȘIT Reeditare 1986
ADAPTARE DUPĂ ALEX. MITRU
SCENARIU: MARIA PETRE
DESENE: VALENTIN TĂNASE
METODIST: PROF. DR. VASILE ROȘCA
REDACTOR: MARIANA GEAMĂNU
MONTAJ: ANA-MARIA NIȚĂ